

[Boligministeren.]

lertidig regulering af boligforholdene indgår, at enhver forbedring, som en udlejer ønsker at foretage, enten skal være godkendt af lejerne (beboerrepræsentanterne) eller af huslejenævnet, inden forbedringen iværksættes. Herved undgår man, at en udlejer successivt gennemfører flere mindre forbedringer, der tilsammen medfører en lejeforhøjelse på mere end 25 pct. af gældende leje, uden at nævnets forhåndsgodkendelse indkræves eller at lejerne er spurgt.

Endvidere indebærer lovforslaget, at en lejer, hvis husleje skal forhøjes med mere end 50 pct., kan kræve, at udlejer skaffer ham en anden bolig. Endelig er der i lovforslaget regler, der skal gøre det lettere for kommunerne at sikre, at ledige lejligheder bliver genudlejet.

Forslaget til lov om ændring af lov om boligsikring går ud på, at pensionister m. fl. kan få boligsikring i deres hidtidige bolig, selv om de bliver andelshavere. Det er min opfattelse, at forhandlinger om lejerens overtagelse af deres lejligheder som andelsboliger ofte strander på, at pensionisterne ikke har råd til at gå med, og dermed mister de andre lejere også deres muligheder for at blive andelshavere.

Idet jeg i øvrigt med hensyn til lovforslagenes enkelte bestemmelser henviser til bemærkningerne til forslagene, skal jeg hermed tillade mig at anbefale de tre lovforslag til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om Statsanstalten for Livsforsikring.

(Lovforslag nr. L 52. Fremsat 9/3 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Robert Pedersen (S):

Det er mig en glæde i dette ukontroversielle spørgsmål på ti partiers vegne at kunne anbefale, at man undgår udvalgsarbejde og at skrive betænkning. Desværre har fremskridtspartiet, der ved sidste behandling ikke havde indvendinger, denne gang nogle, så det er ikke muligt, men ti partier anbefaler altså.

H. C. Hansen (FP):

Vi finder det i fremskridtspartiet højst ejen-

dommeligt, at statsanstalten ikke har fundet denne justering nødvendig i så langt et tidsrum som fra 1965 til nu.

Når vi i dag taler om livsforsikring, giver det mig anledning til at rejse spørgsmålet om de bindinger, der forhindrer gennemførelsen af fri konkurrence på dette område. Vi ved alle fra aviserne, at der ikke er nogen som helst mulighed for at konkurrere på prisen, når der tales livsforsikring. Det skyldes bl. a. den tradition, der har været for, at selskaberne skulle benytte sig af samme beregningsgrundlag ved prisfastsættelsen. Forholdet er det, at man i øjeblikket arbejder med en fremtidig forrentning på 4½ pct. af de præmier, der indbetales. Der er vist ingen her, der ikke kan se, at et sådant niveau er urimelig lavt. Indtil 1966 var rentegrundlaget 3¾ pct. Fra 1966 har man fastholdt 4½ pct. til trods for en meget kraftig stigning af obligationsrenten. En ajourføring af rentegrundlaget fra 4½ pct. til 8-9 pct. foranlediget af denne renteutvikling ville betyde noget nær en halvering af præmierne. Hvad dette ville betyde for den del af befolkningen, som er selv-pensionerende, behøver jeg ikke at uddybe.

Jeg ved godt, at selskaberne i et vist omfang tilbagefører rentegevinsten gennem bonustilskrivninger, men det forekommer mig meningsløst, at vi tillader statsanstalten at fastsætte præmien og dermed at opkræve en overpris fra starten, således at det også kommer til at gælde for de øvrige selskabers vedkommende. Samtidig kan der jo heller ikke gives garanti for, at beløbene tilbageføres som bonus.

Når forsikringsselskaberne ikke kan konkurrere på præmierne, har forbrugerne ingen mulighed for at vurdere de omkostninger, der bruges, og kan derfor heller ikke se, hvem der administrerer dyrt eller billigt. Samtidig mødes befolkningen af en meget stærk salgsindsats. Noget sådant er nødvendigt, fordi der ikke konkurreres på prisen, og det er klart, at dette er dyrt og dermed indvirker på det, kunderne får tilbage i bonus.

Der er også et andet område i livsforsikringsbranchen, som fortjener omtale i dag. Jeg har i flere tilfælde mødt eksempler på, at folk, der ophæver deres forsikringer, overhovedet intet har fået tilbage og i andre tilfælde kun meget lidt. Også her hænger de urimelige tilstande sammen med de forhold, jeg lige har omtalt.